

Та са гласи сбиватъ Чакъ до сине небе *Л. Д. 1876 р. 148.* Викнѣ Неделя що може, А долѣ-то сѣ кънали И гора-та ѣ писнала Отъ неделини-те гласове. *Д. 21, 44—47.* Тенки гласѣ на кавали. *М. 208.* Па зачула Яна майкини гласеви: „Що сетъ оиѣ, брате, майкини гласеви?“ *ib. 229.* Р. едвамъ изговарва единъ слабъ гласецъ. *РА. 162.* Гласъ-тъ врѣви по-бавно, на единъ секундѣ едва 337 метра или 448 аршина. *Л. Д. 1869 р. 81.* Гласътъ расклатва въздуха *ib. 84.* За гласа, свѣтлинѣ, топлинѣ, магнетизмъ и електричество. *ib. 1870 р. 144.* Със гласъ Съ гласъ На гласъ нар. громко: Бояна със глас извика. *Д. 17, 13.* Павунка със глас викнѣла Викнѣла та заплакала. *ib. 65, 34—35.* Со тарчанѣ надворѣ изскочиѣ, И со гласѣ жално ми викале. *М. 68.* А Драгана му со гласъ продума. *ib. 87.* Да ме тажинъ тажи со гласоѣ. *ib. 182.* Фати баба да го бъркатъ Да го бърка, да си плаче, Да си вика со гласове: „Камо ми го пеливан-отъ“. *ib. 276.* Мома-та не ся смѣ предъ момци-тѣ, нито на гласъ, не ся разговаря високо, а по тихонко съ дружкѣ-тѣ си. *Ч. 64.* Оле-ле! съ гласъ завика народ-атъ. *Р. 47.* Обрѣнь читѣше св. Писаниѣ съ гласъ (*вслухъ*). *ib. 106.* Послѣдните нѣколко думи биле произнесени съ гласъ и съ энергия. *З. 303.* Земи и прочети тѣя писма; чети ги на гласъ. *Зк. 203.* З) вѣсть: Пиле му сѣ отгори: „Ай ти тебе Мадри-ага! Не сумъ дошло за стрелянѣ, Тукъ сумъ дошло глас-донесло. *М. 592.* Утрѣ е св. Недѣля, нѣ сме дали гласъ по околни-тѣ села, че утре имаме голяма служба. *Зк. 34.*

Гласѣ *гл. дѣ.* подаю голосъ, издаю звукъ: Кон-о си носа на вода, А кон-о вода не пиѣ, Отъ твой-те тонки гласови, Що гласишъ рано въ неделя. *М. 316.*

Глѣдамъ *гл. дѣ. 1)* смотрю, вираю, вижу (*нерѣдко въ сопровожденіи внутреннимъ объектомъ, выраженнымъ по турецки: сеир* **глѣдамъ**, *т. е.,* смотрю зрѣлище, созерцаю, занимаюсь созерцаніемъ): Заранъ ще те обесѣятъ На цареви-ти дворови, Царица сеир да глѣда И царѣви-ти дѣчица. *Д. 29, 15—18.* Калинко, клѣта робинке, Що седвиш и още та гледаш? *ib. 41. 15—16.* Татко ти ке доитъ, жертва да чинитъ, А ти, сину, сеиръ да гледашъ. *М. 29.* Тога велитъ коня, бърза коня: Престегни ми мои царни очи Защо не глѣ къде ке си ода, Ако сакашъ неѣста да фтасаме. *ib. 65.* Жина-тѣ му сѣвга глѣдалѣ кутійкѣ-тѣ и не знаѣла, каква е тя кутійка. *Ч. 251.* „И ази ниша остана Съ мой-та хубость и младость, Съ мой-ту мадру ходени, Съ мой-ту ниску гледани?“ *ib. 262.* Орель-а тога, като глѣода, чи го лажатъ и че съ мадрямъ не ще може да добѣе нищо, ше хвати по негова-та си, т. е. да ги краде силомъ. *ib. 105.* А глейте, глейте, ка-